

som også gælder for anpartsselskabsloven, jf. henvisningen til bl.a. denne bestemmelse i anpartsselskabslovens § 67 b. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer på dette punkt.

I henhold til artikel 4, stk. 2, 2. pkt., i direktivet om grænseoverskridende fusioner kan medlemsstaterne indføre bestemmelser til en passende sikring af minoritetsaktionærer eller minoritetsanpartshavere, der har modsat sig grænseoverskridende fusion. Direktivet omtaler ikke, hvorledes beskyttelsen af de pågældende kapitalejere kan finde sted.

Efter SE-forordningens artikel 24, stk. 2, kan medlemsstaterne ligeledes fastsætte bestemmelser til sikring af en passende beskyttelse af mindretsaktionærer, der har udtalt sig imod fusionen. Heller ikke SE-forordningen indeholder nærmere regler om, hvorledes beskyttelsen kan finde sted. De argumenter, der begrundede bestemmelsen i SE-loven, gør sig som udgangspunkt også gældende ved en grænseoverskridende fusion, hvor det fortsættende selskab evt. får hjemsted i et andet medlemsland. Aktionærernes rettigheder ved etablering af et SE-selskab og ved en grænseoverskridende fusion eller spaltning bør derfor som udgangspunkt være de samme.

Retten til at kræve sig indløst i henhold til SE-loven omfatter både aktionærerne i det fortsættende selskab og i de ophørende selskaber.

En grænseoverskridende fusion medfører imidlertid ikke i modsætning til en fusion til et SE-selskab, at selskabet ændrer selskabsform og dermed underlægges nye regler. Hertil kommer, at det fortsættende selskab ved en grænseoverskridende fusion ikke kan flytte hjemsted som led i fusionen. Der vil således, hvis det fortsættende selskab i en grænseoverskridende fusion er et dansk aktieselskab, fortsat være tale om et aktieselskab omfattet af aktieselskabsloven med hjemsted i Danmark. Det vurderes derfor, at hensynet til aktionærerne i det fortsættende selskab ved en grænseoverskridende fusion umiddelbart er relativt begrænset, idet selskabet fortsat vil have hjemsted i Danmark. Hvis der er tale om nationale fusioner og spaltninger, er det udelukkende aktionærerne i det ophørende/indskydende selskab, der kan kræve godtgørelse af selskabet, hvis vederlaget for deres aktier ikke er rimeligt og sagligt begrundet.

Det foreslås på den baggrund i § 286, stk. 1, at kapitalejerne i det ophørende selskab kan kræve sig indløst, hvis de stemmer imod en grænseoverskridende fusion. Det foreslås endvidere, at lovens almindelige regler om indløsningsret for kapitalejere, der modsætter sig særlige beslutninger, jf. lovens § 109, der vide-

refører aktieselskabslovens § 81 a, skal finde tilsvarende anvendelse ved en grænseoverskridende fusion.

Har en kapitalejer benyttet sig af muligheden i den foreslåede bestemmelse i stk. 1, foreslås det ligesom i SE-loven, at de kompetente myndigheders attest, om at alle handlinger og formaliteter, der skal være opfyldt forud for fusionen, er opfyldt, først kan udstedes, når der er stillet betryggende sikkerhed for værdien af den pågældende kapitalejers kapitalandele, jf. stk. 2. Herved sikres kapitalejerne i det eller de ophørende selskaber en optimal beskyttelse.

Til § 287

Forslaget til § 287 svarer til den eksisterende bestemmelse i aktieselskabslovens § 134 h, stk. 3 til 5, der efter de gældende regler også gælder for grænseoverskridende spaltninger, jf. § 137, stk. 2. Bestemmelsen gælder også for anpartsselskaber, jf. anpartsselskabslovens § 65 og § 67 b. I stk. 2 er dog foreslået en udvidelse i forhold til gældende bestemmelses stk. 3, svarende til den præcisering, der er foreslået i § 250, stk. 3, vedrørende nationale fusioner. Herudover er der ikke tilsigtet andre materielle ændringer.

Fusionsdirektivets artikel 19, stk. 2, bestemmer, at kapitalandele i et ophørende selskab ikke må ombyttes med kapitalandele i det fortsættende selskab, hvis kapitalandelene i det ophørende selskab ejes af de selskaber, der deltager i fusionen.

Der antages at eksistere et generelt forbud ved fusioner mod at yde vederlag for kapitalandelene i et ophørende selskab ejet af selskaber, som deltager i fusionen, jf. bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse om nationale fusioner § 250, stk. 3. Årsagen er, at en sådan vederlæggelse i praksis vil betyde, at det fortsættende selskab vil modtage vederlag for aktiver, som de i forvejen ejer. Årsagen til, at fusionsdirektivet udelukkende bestemmer, at disse kapitalandele af selskaber, der deltager i fusionen, ikke ombyttes med aktier i de modtagende selskaber, er, at direktivet forudsætter, at vederlæggelsen sker i aktier og ikke ved et kontant vederlag.

Det foreslås som følge af ovenstående, at bestemmelsen i stk. 1, således som det også er tilfældet i dag i aktieselskabslovens § 136 h, stk. 3, og i den tilsvarende foreslåede bestemmelse om nationale fusioner i § 250, stk. 3, formuleres som et generelt forbud mod at yde vederlag for kapitalandele i et ophørende selskab, der ejes af de selskaber, der deltager i fusionen.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at lovens regler i kapitel 3 om stiftelse ikke finder anvendelse, hvis der opstår et nyt selskab som led i fusionen, medmindre det fremgår af bestemmelserne om grænseoverskridende